

nad enam kannatada. Aga inglid — sest iga tähe taga seisab oma ingel — hoidsiwad neid ilka tagasi ja ütlesiwad: „Tähed, tähed, ärge olge jõledad! Sels olete ju liig wanad, mitu rühat aastat ja weel rohsem! Jääge oma maale ja toifte ennast auusastel!“

See oli hoopis haruldane, üliimeline org! — Aga seda kõik nägi ja kuulis üksnes „unenägija Jüri.“ Rahwas, kes külas elas, ei teadnud sellest midagi, sest nemad ei olnud mund kui igapäewased inimesed. Aeg-ajalt raiusiwad nad mõne wana põlise puu maha, saagisiwad ja lõhkusiwad seda põletispuudeks, ja kui nad hea riida oliwad üles ladunud, ütlesiwad nad: „Rüüd wõime jälle mõni aeg leent teeta ja abju kütta.“ Ja jões pesiwad külanaesed oma pesu ja enne pügamist oma lambaid; see toimetus oli nõnda hõlpus. Ja kui tähed taewas dieti särasiwad, siis ei mõistnud nad mund ütelda kui: „Täna õõsi saab külm olema; kui külm meie kartohwid ei peaks ära wõima.“ Wabel püüdis waene unenägija Jüri neile asja teistki ära seletada, aga nad mund kui naerisiwad teda. Nad oliwad ju igapäewased inimesed.

Üksford, kui Jüri jälle oma kiwipingi peal istus ja oma eluforda üeenes mõtles, luidas ta terve ilma peal nii loquni ainuüksi on, — ninus ta magama. Seal nägi ta und, et taewast luldne kiik kabe hõbedase kõie otsas maha ripub. Kõie otsad oliwad ülemel kumbli ühe tähe lähes kiini; kiige peal oga istus üks ülilena printses ja kiikus nii kõrgele, et kiik ilka taewast moani ja maast jälle teise kõlge toewani lendas. Igaford kui kiik maa lähedalt möõda lendas, plaksutas kiiklaja rõõmu pärast kõsi ja wiskas Jürile ühe roosi kätte. Aga häkitselt lakkisiwad kõied ja kiik lendas printsessi ga kaugele sinise taewa sisse ilka ja ilka edasi, kuni Jüri teda enam ei suutnud näha.

Siis ärgas Jüri unest, ja kui ta ümber waadas, nägi ta enese kõrwal weskiliwi peal suure hulga roosilillesid.

Leinapäew jäi ta sealsamas jälle magama ja nägi sedasama und. Argates jällegi ta roosililled seal. — Nii iga päew terve nädal läbi.

Siis mõtles ja mõistis unenägija, et sel unendul ilka midagi tõsist tähendusit wõi põhja peab olema, sest et ta ilka sedasama und oli näinud. Ta pani kodus usse lullu ja läks printsessi taga otsima.

Kui ta juba mitu päewa oli rändanud, nägi ta kaugele üht maad, kus pilwed alla rippusiwad kuni maapinnani. Ta hakkas nüüd sinupoole läbku edasi minema, juhtus aga ühte suurte metsa. Metsas kuulis ta häkitselt hädaldamist ja hoi-gamist. Ja kui ta selle paiga poole edasi tõttas, nägi ta üht auusanäulist halli juuste ja habemega wanameest maas ja tema rinnul põlwili kaks inetumat alasti meest, kes teda püüdisiwad ära käägistada. Kuttu waadas Jüri, kust ta mingit sõjariista kätte saaks kähmata, millega mõrtsukatele walu wõiks anda. Kuna talle aga midagi koha-st abinõuu silma ei puutunud, murdis ta surmahirmus kuttu ühe tugwa puuoksa maha. Aga waata imet, niipea kui ta selle oli kätte wõtnud, muutus puuoks tugewaks odaks. Sellega tormas ta nüüd kobe kurjategija kallale, nii et nad huludes wanamehe lahti lassisiwad ja metsa põgenesiwad.

Nüüd aidas Jüri auusa wanakese jalule, trööstis teda ja küsis, miks need alasti mehed tema elu kallale tikkunud.

Wanake jutustas, tema olla unenägude kuningas ja juhtunud teelt natuke kõrwale sammuma oma kõige suurema waenlase, tõõse-oleku kuningaga riiki. Niipea kui tõõse-oleku kuningas teda märganud, saatuud ta kaks teenrit teda waritsema, et nad teda wõõks tehku.

„Kas ja siis tõõse-oleku kuningase luidagi meelehaiget oled teinud?“ küsis Jüri.

„Jumal hoidku!“ wastas teine. „Aga tema on üseüldse wõõga tige; see on juba tema loomu sees, ja nimelt mind wõikab ta just kui pattu.“

„Aga need mehed, teda ta sinu kannule saatuud, oliwad ju ihu alasti!“

„Jah, päris ihualasti. See on nõnda mooduks tõõse-oleku maal. Kõik rahwas on seal alasti, niisama ka nende kuningas, ja nad ei häbene sugugi. Hoopis pärdil rahwas!“